

Rozhovor s rodičem

Jméno rodiče: Elen

T: My se do toho pustíme, já doufám, že to funguje. Já bysom len na tom zázname potrebovala mať ten práve ten súhlas, čo jsme si teraz hovorili. [Ano, se vším souhlasím s použitím, s prepisováním, ((smích)) s šířením, jsem úplně s tím srozuměná] A vieš o tom, že to bude anonymizované, že? [Bude anonymizované a bude to do zahraničí, i kdyby to bylo v Česku jsem s tím srozuměna] Dobře, ako by si predstavila vašu rodinu, čo se týká počtu dětí, ktoré chodia do školy a tak ďalej.

R1: Tak, máme tři děti. Nejstarší je Nela deset, potom je Oskar osm, čtyřletý Teodor, ten je zatím ve školce, v soukromé v Safirce. A Neluška chodí do školy vlastně do čtvrté třídy, a ehmm Oskar prostřední je ve druhé třídě teďka.

T: A ako by si predstavila seba ako rodiča, ako matku?

R1: (4) Ehm, možná mohla říct tady Neluška za mě, ale ne, tak myslím si, že jakoby o věcech se snažím hodně přemýšlet, snažíme se to prostě nedělat úplně tou nejjednodušší cestou ty věci, ale na druhou stranu, se snažíme, aby nad finálním rozhodnutím vyhrál selský rozum, takže byt' by se mi třeba líbilo waldorfské vzdělávání, tak do Žabovřesk jezdit nebudu, takže třeba při výběru školy bylo jedno z velice důležitých kritérií to, aby to bylo jako lokální, aby to bylo dostupný, takže jsem se dívala pouze po nabídce co je jakoby v okolí, nedívala jsem se nikde, abychom museli dojíždět, já jsem chtěla, aby děti byly samostatné, mohly si jezdit samy. Takže (2) jako rodič bych řekla, že jako tou rodinou docela hodně žiju, je to jako opravdu priorita číslo jedna.

T: A teda hovoríš, že výber školy bol hlavne z hľadiska logistiky..

R1: No ne hlavně, bylo to jedno z důležitých kritérií, ale u nás úplně nejdůležitější kritérium bylo takový hodně specifický, protože vlastně můj druhorozený syn Oskar se narodil a jako novorozenec měl meningoencefalitidu, měl velice těžký průběh a vlastně má velké následky na mozk, chybí mu celý frontální lalok, chybí mu spousta jako takové velké cysty má na hemisférách, takže ono, když jsme odcházeli z nemocnice, když byl miminko, tak se úplně jakoby nevědělo vůbec jestli bude vidět, jestli bude mít šílenou epilepsii, nebo prostě co (2) a v průběhu času se ukazovalo, jakože naštěstí tydlencty všechny strachy byly liché, ale tím, že prostě měl zásah do mozku, tak že jsme vlastně nevěděli a pořád nevíme třeba jestli některé věci mu půjdou nebo nepůjdou a já jsem od začátku chtěla, aby byl prostě v prostředí, který umí pracovat s dětma, který mají jako specifický potřeby, je k nim respektující, nevyřazuje je, neizoluje je jako někoho, kdo prostě jako ruší třeba v tý třídě a tak, takže tydlencty jako

všechny motivy nás vedly vlastně k soukromé školce a soukromá školka nastavila tak strašně vysokou laťku, co se týče přístupu k dětem, celkově prostě k chování dospělých vůči dětem, že v podstatě už ani ten krok nebyl možný, abysme šli na klasickou základku, i když jako u Niny, která jako žádný takový problém jako je Oskar nemá, tak tam jsem si říkala no tak chtěla bych nějaký jinačí než klasický frontální přístup, protože je chytrá a zvědavá a ta Safírka prostě vede k takovému tomu projektovému vyučování a celkově řešení věci jinak než je to na klasické základce, kde jsou předměty rozdělené po pětačtyřicetiminutových blocích a tak. No takže jsem pro ni chtěla něco jinačího než škola, protože škola měla svého času takovou pověst, že tam opravdu chodí děti, kteří mají většinou jako nějaké specifické požadavky a já jsem se bála a hlavně z mého okolí, jako ta starší generace je moje mamka, její kamarádky, mě od toho zrazovaly, že vlastně kvůli jejímu mladšímu bratrovi a jeho problémům, tam chci dát holku, která je šikovná, zdatná a bylo by jí lépe mezi normálními dětmi, ale já jsem potom se šla podívat do školy na jednu otevřenou hodinu, pak jsem tam šla ještě mluvit s tou ředitelkou, to ne že by mě zrovna tudlencto přesvědčilo. Ale tak jakoby ten prostor, jak na mě dýchl, jak jsem viděla jak mají, jak jsou v té zahradě, hodně se učí venku, tak jsem si říkala jo to vlastně bude fajn i pro ni, ale furt jsem ještě nebyla úplně přesvědčená, pak když jsme šli na ten zápisový den, tak Nela vlastně šla na tři základky, měla dát zápis a přišla úplně nejvíc nadšená ze školy, protože to bylo prostě skvěle udělaný, jako nějaký pohádkový den, že!? Jestli se nepletu a ta paní učitelka, která je měla mít, tak tím pohádkovým dnem provázela a byla skvělá, takže to úplně jasně rozhodlo, že prostě i ty rodiče, kteří na tom dni byli, tak byli hrozně fajn a všechno to tak nějak do sebe zapadlo, jsem si říkala „Jo, tak to bude super aji pro Nelušku“ a jako bylo to tak, jakože opravdu ten program Začít spolu je náročněj na učitele, a když to ten učitel umí, tak je to skvělý, a když to ten učitel neumí, tak je to těžký jak pro ty děti, tak pro toho učitele, takže u nás jsme měli velký štěstí, že jakoby ta Nela měla výbornou učitelku, která je opravdu zažraná do projektu Začít spolu, sama se vzdělávala a tak, a tím pádem jsem si byla jistá, že je náramně spokojená, a proto to i moje volba, že jsem to udělala ne vlastně kvůli ní, ale kvůli tomu Oskarovi, tak vyšla vniveč bylo to fajn rozhodnutí pro Nelu, takže jsem jako moc spokojená, že jsme tudlenctu volbu udělali, a že nám to vyšlo, že se tam dostala.

5 minut

T: Hovorila si s Ninkou aji nějak o tej volbe, diskutovala jsi to aj s ňou?

R1: No, tím, že jsme právě se byli podívat na těch třech základkách, tak ty zápisy, co viděla tak se jí líbil strašně moc tady ten a na té Vejrostce, kde jsme byli taky jako v rámci toho Začít spolu, tak tam se jí to taky líbilo, tam jsme se nedostali kvůli spádovosti a ona od začátku

v podstatě říkala, že se jí nejvíc líbilo tady. Pak jsme ještě byli na Laštůvkové myslím, na naší spádové škole, ale tam vůbec, tam prostě to už od začátku, jak jsme se i o tom doma bavili jsme tam jako šli ne tady tu školu vlastně nechceme, takže to bylo vlastně od začátku jako jasný, že chce Nela do školy.

T: (2) Já keď se tak rozprávám s mamkami jako práve ze školy tak nadobudám dojem, že ta škola si tiež vyberá, nie jako úplne automatické. Prečo si myslíš, že si vybrala ako práve vás, čím ste naplnili ty jejich požiadavky?

R1: No, určité jedna věc, kterou oni i formálně říkají je, že vlastně chtěou součinnost rodiny a školy ve vzdělávání, že rodina má tvořit jakoby důležitější třetí pilíř toho vzdělávání, což my i z té Safírky jsme na to byli zvyklí, a i jsme to tak prezentovali, a prostě to tak, je to tak vnímáme, cítíme, že prostě chceme do toho vzdělávacího procesu vstupovat, jsme ochotní prostě tam děti vzít k nám do práce, můj muž jim tam může povyprávět o hvězdách, prostě tudleňto si myslím, že i tu ředitelku mohlo jako jí to zapadnout do toho jejího, do té její představy rodiče školy, další věc snaha nebo jestli ti rodiče mají snahu na sobě pracovat, účastnit se nějakých těch jakoby psychologických vzdělávacích programů, tak to my máme, takže to si myslím, že jí taky jakoby zapadlo, ale nejvíc ze všeho jí sedlo to dítě, protože oni na tom vlastně jakoby zápise mají ty centra aktivit a ty děti si to prochází, takže ty děti, které si mohou vybrat z těch, který nemají ty sourozenecké body a tak, tak si určitě vybírají takové aby byly pro ně jednoduché ve své podstatě jo, že děti, které jim sednou do toho programu, který umijou pracovat tímto způsobem, jsou nebojácny, zvědavý, potom je samozřejmě škoda, že takových dětí je spousta, ale protože nemají třeba ty sourozenecký body tak se tam nedostanou. Myslím si, že třeba náš Oskárek by se nedostal, kdyby Nelu neměl, že toho by si nevybrali, že on není ten typ, ale zase na druhou stranu, pro něho je to úplně skvělá šance, takže vlastně nám to vyšlo úplně perfektně.

T: Ty Evi mě to ako zaujímá ako to funguje, ty si hovorila, že vlastne Tě odrazovali, že su tam jako také ty v uvodzovkách problémové děti a tak ďalej, Takže aké to vlastně pre Nelušku funguje? Vieš, myslím tím ako naplňajú její potreby v škole?

R1: Jako nemyslíš teďka ty problémové děti, to jak škola naplňuje Neliny potřeby?

T: Tak...

R1: No, je to rozhodně velice různorodý způsob vzdělávání, takže to není vůbec nudný a tím jak voni tam mají ty centra aktivit, kde (2) je to hodně i prakticky zaměřený a ty věci se učijou prostě z více úhlů pohledu a tak, tak si myslím, že prostě pro zvědavý dítě je to perfektní způsob vnímání informací, jo takže to si myslím, že je super, další věc je, že to je škola, jak tam vtáhne do toho ty rodiny, tak my jsme se opravdu už v první třídě stali už součástí, stali

jsme se přáteli, jezdíme spolu na lyže, na kola, kde jsme byli, na běžkách, jako prostě stali jsme se jako fakt přátelema už od první třídy a pro ty děti je to tak ohromnej benefit, že oni maj kamarády ve třídě a mimo třídu a jsou to furt ty stejný děti a ty jejich rodiče, teďka jsme měli Nininy narozeniny, oslava narozenin, šest kamarádek, byli u nás na chalupě, minulý rok tam byli i jejich rodiče, jo prostě je to strašně hezky provázaný a ta škola k tomu vybízí, protože dělají se různý otevřený odpoledne, Neluščina paní učitelka nám dělala odpoledne matematiky Hejného, že my rodiče jsme tam vstoupili jako studenti a ona s náma pracovala jako s dětma, abychom pochopili tu metodu, jak to funguje ta škola hrou. Prostě fakt jsme od začátku byli vtažení do toho jako parťáci, paní učitelku Oskarovu, to já mám vždycky úplně chuť ji obejmout, když ju vidím, protože je boží prostě. ((smích)) Tak je to takový jako vřelý, ten náš vztah jako celkově. Takže si myslím, že pro děti je to fajn, že cítí, že ti rodiče berou jako takovou srdeční záležitost, tu školu no..

T: Takže nějakým způsobom je to nepoškodzuje, ako sa obávala babička, že tam budú děti ktoré...

R1: Absolutně, a moje mamka už to mockrát dementovala tady to tvrzení a ty svoje strachy, že ona tam taky byla třeba na dni babiček a dědečků, vlastně několikrát a vždycky řekla, že je úplně fascinovaná tím, jak se prostě s dětma pracuje, jak se k nim chovaj, co všechno dělaj, co ty paní učitelky pro ně maj přichystaný, takže jako celá rodina jsme za to fakt moc vděčný, za tadytu možnost.

10 min.

T: Já tu mám otázku, co na tejto škole najvjac oceňuješ, ty si to už zrejme ako celkom povedala.

R1: Mě se moc líbí jako nasazení učitelů, což je teda možná trošku individuální věc ((hovor ke třetí osobě)) a to propojení tý rodiny je pro mě teda fakt jako strašně zásadní, já totiž nemám vůbec problém, cokoliv jakoby se stane, jít za tou učitelkou a s ní se o tom bavit, jo? Nebo oskárek, volala mě Oskárkova spolužačka, vod spolužáka maminka, že se jí zdá, že Vít'a o Oskárkovi mluví jako nějak, takže my jsme si hned zavolaly, hned jsme se sešly, vůbec není žádný problém jako nevím, cokoliv řešit, jo. Paní učitelka pokaždé, vlastně já tam ráno přijdu, teďka ne když je koronavirus, jakože jsme mohly vlézt až do té třídy, chvíli tam s těma děckama, jak v Safírce jo. Vůbec to není tak, že by byla šatna, která už je jako prostor školy a tam už rodiče nesmí, ne prostě, my jsme fakt součást, a to právě je, teďka ten koronavirus nás mrzí, že nás u teho Oskara jakoby vo ten rok ukrad, protože jsme prostě to s těma druháčkama ještě tak nemohli nastolit, tak jak jsme to zvládli tady u těch čtvrtáků.

T: No my jsme nemali ani rodičovské schůzky eště, okrem prvej, ktorá bola druhý školský deň.

R1: No, to je úplně..

T: Ako vypadá vaša komunikacija se školou?

R1: Naše komunikace se školou, tak v podstatě máme ten Edukit, ale ten nějak moc, ten používá vedení, tam jsou oficiální dokumenty, ale naše paní učitelky posílají mailly a posílají aji esemesky a wacepky, a to je právě hrozně fajn. Já si vlastně s tou paní učitelkou klidně večer vodwocapuju, že „Jéžíš, já jsem na něco zapomněla“ nebo je fakt jak s kamarádkou. Takový hodně fajn a jinak škola, jakoby vedení s náma komunikuje, ale to ani nevím, jak s náma komunikují, prostě oficiální mejly, to není nějak, (2) to nějak nevím, to nějak jsem si ani nestihla všímat.

T: Máš nějaký taký příklad takej ideálnej komunikácie s nimi, ktorá naozaj ťebe vyhovuje? Možeš kludně ako naozaj na nějakom, na nějakej historke, nevjem keď máš pocit, že ťebe to fakt ako vyhovovalo ako odkomunikovali nějak tu situáciu.

R1: Mě se vždycky líbí to, že ta paní učitelka Markéta třeba, kterou teďka jakoby víc tak vnímám než tu Neluščinu, to je ta vod Oskárka ze druhé třídy, tak v podstatě každý den, když může, tak s každým rodičem prohodí jako pár slov, řekne, co se ten den třeba stalo, jo, když má možnost. Nebo to je fakt krásný, když já myslím, že jsme se vraceli poprvé po koronaviru, tak ony vlastně ty učitelky stály před těma dveřma i s těma rouškama sice, ale každému podaly ruku, každého objaly, jako že jsou šťastný, že jsme se zase vrátili, že jsme se zase shledali, takže ony s náma komunikujou hodně jako face to face ty ženský, a když cokoliv, tak vlastně hned buď napíšu „Paní Suchánková, potřebuju s Váma mluvit, přijdete dneska,“ nevím v kolik hodin, „budu tady“, a pak se s náma o všem baví osobně, jo. Takže my jsme nikdy zatím neřešili naštěstí nějaké žádnéj velkej problém, i když na to Oskar je dost kvítko, tak v podstatě ty paní učitelky jsou strašně podporující ve všem, jo!? Já vždycky řeknu „Ježíš marja, von dělá to nebo to“ říkám „Paní Suchánková, klid, to je v pohodě“. ((smích)) To je prej úplně v pohodě. Takže je to super prostě ta komunikace.

T: Tak, já tu mám ještě otázku, který z principů školy, že každá škola má nějaké principy, škola určitě tiež, najviac oslovujú teba nebo ti vyhovujú?

R1: Hm, to je pořád propojení té rodiny, propojení, jakoby pozvání rodičů do toho procesu. Tam v podstatě i třídní schůzky třeba probíhají formou tripartity, to už jsi asi slyšela, tak to nebudu opakovat, ale jakože vyjadřuje se ke každému sebehodnocení dítěte se vyjadřuje zase rodič, jak to vnímá a pan učitel a pak se o tom diskutujou a třídní schůzky vlastně neprobíhají tak, že by učitel mluvil se mnou jako s rodičem, ale ten učitel mluví s tím dítětem přede

mnou, a to dítě prezentuje ty svoje pocity a výsledky, komentuje a tak. Ale vlastně se baví oni dva a já jsem k tomu přizvaná, a pak k tomu můžu třeba říct nějaký svoje, potom zase oni si domluví nějak jako progres nebo plán na další období, a pak si ho tam spolu podepíší a já, protože jsem to taky slyšela, tak jim to taky stvrdím podpisem, takže to je fajn prostě, oni jsou jako partáci no.

T: Já teraz buďem ako stále pátrať, kto je matka dieťaťa, ktoré je na škole, kto sú vlastne rodičia školy. Takže ma hodne ako zaujíma prečo ti to napríklad vyhovuje tie tripartity? Prečo to ako matka oceňuješ?

R1: No, pretože mám možnosť se k tomu vyjadřovat, mám možnost prostě to vnímat, a i kdybych to měla jen možnost poslouchat, tak já vlastně tu učitelku a tu atmosféru v té třídě, a to, jak to moje dítě vystupuje v roli spolužáka, v roli žáka, tak já můžu prostě jenom navnímat, já to nemám jenom zprostředkovaný jenom, že dítě přijde nešťastný domů a začne něco říkat nebo naopak horší varianta, nic neříká a ve třídě si prožívá nějaká dramata. Já to prostě tam su, dost často, takže prostě (4) vím, co se děje, a když by se mi něco nelíbilo, tak to můžu říct, mě se většinou všechno líbí ((smích)), tak je můžu pochválit, čímž jim zase zvednu nebo jim dám pozitivní zpětnou vazbu, takž pro ně je to taky jako důležitý, že tuhle možnost mají.

15 minut

R1: Tak to je prostě zásadní, to bych na normální klasické základce neměla, a tím, že jsme měli tu Safírku, tu školku, kde to tak bylo, tak si už neumím představit, že bych opravdu dítě ráno v osm vypustila u šatny a odpoledne ve čtyři vyzvedla, a pak se snažila dopátrat, co se ten den dělo. Takhle je to vlastně mnohem jako jednodušší.

T: A z těch aktivit, ktoré vlastne škola organizuje, ktoré z nich oceňuješ najviac alebo ti vyhovujú?

R1: Líbí se mě moc dny rodiny, to je, že prostě zorganizují učitelky a domluvíme se my rodiny, který termín a uděláme si nějaký společný program, kdy právě se potkáme mimo areál školy a zažijeme něco jakoby společného a vede to často k tomu, že právě na základě toho se nabalí zase další, a tak pojedeme společně na běžky, dyť je nám spolu fajn, pro děti je to super. Takže dny rodiny jsou skvělé a pak, co se mi teda hrozně líbilo, když nám ta naše paní učitelka první nám jakoby chtěla zprostředkovávat ten způsob toho vzdělávání, protože my to neznáme, když jsme prošly tím frontálem, tak že jsme si to na vlastní kůži mohli vyzkoušet, jak se s těma dětma pracuje, co oni zažívají a dostali jsme se do té jejich kůže, tak to jsem byla taky hrozně vděčná.

T: (4) Tak, a keďže sme pri tých učiteľoch napríklad, kto je pro teba dobrý učitel?

R1: Nebudu asi jmenovat, že?

T: Nie, skor popisovať [ne, ne,ne]

R1: Jasné. Rozhodne je to človek, ktorý dokáže, ktorý má rád deti. Má k nim prostě, od podstaty je má rád, ale umí si u nich zjednat prirodzený respekt a autoritu. Je nevyčerpaný, prostě má pořád sílu a chuť něco nového s nima tvořit a prožívat a provádět je tím úžasným vzděláváním. Takže prostě jako fakt je pro mě hodně důležitý, aby to byl člověk, který má jako pěkný vztah k dětem a umí si ho v té třídě jako vytvořit, že ta atmosféra v té třídě je přátelská a otevřená, a že se tam nikdo nebojí něco neumět. Oni se prostě jako ptají, furt se ptají, protože prostě se nebojí ptát, je to braný jako pozitivní, když se někdo ptá.

T: A mě se to akože... No právě v útorok, keď sme robili rozhovor, si hovorila, som to vyslovila nahlas, že prečo to tak nieje tak ve všetkých školách si myslíš?

R1: Pretože je to náročné, pretože je to mnohem náročnejší, pretože dvacet tři rodičů je dvacet tři názorů, a oni samozřejmě jsme určitá sociální bublinka, jo, protože třeba teď už to jako fakt hodně vidím, jak jsem dřív říkala, že právě tam chodily děti, který třeba potřebovaly jakoby větší podporu, tak teď si myslím, že škola opravdu sdružuje hodně rodiče, kterým záleží na tom, jak se k těm dětem bude přistupovat, aby to jejich vzdělávání nebylo nudné, a hlavně je od první třídy prostě neznechutilo, takže se tam vytvořila taková skupinka velice podobně smýšlejících lidí, je to blbý, že to tak řeknu, ale je to tak, já jsem si to teďka nedávno uvědomila, oni jsou všichni vysokoškoláci a je to tím pádem taková jako bublina pro ty děti, že oni se nepohybují v žádném kontrastním prostředí, to si uvědomuju, že je to možná trošičku jako na škodu, na druhou stranu pro ty děti je to hrozně fajn, protože když je právě jakýkoliv problém, tak se strašně jednoduše vyřeší, protože my to chceme řešit, ty rodiče, jo, my to chceme, aby tam byla pohoda, ne jakože aby si ty děti tam měli mezi sebou nějaký konflikty a nějak se v tom vařily. Takže už ani nevím, proč jsem to říkala.

T: No právě jsme se bavily asi o tom vztahu a keď se bavíme o těch rodičoch jak niekedy jsi vnímala ty obavy rodičů, keď budú, keď dajú dieťa do súkromnej školy, tak práve že se tam vytvoří náka ta bublina elity a možno tých keby náročných rodičov že, ktorý si ako nějak [jo jo] myslí. Stalo se také niečo ve škole?

R1: Ne a myslím si, že to je díky tomu, že ta škola je vlastně strašně levná, prostě ona svého času stála patnáct měsíčně a spíš právě sdružovala děti rodiče, který měli nákou takovou, nějaký takový rodinný trápení a já jsem se toho bála, protože jsem pracovala v nakladatelství, který si současně otevřelo i jako elitní soukromou školu, kde školný je šíleně drahý a já když jsem viděla ty rodiče, a popravdě i v Safirce je anglická část, kde já jsem se tam necítila dobře protože jsem tam kolikrát měla pocit, že my máme hromadu peněz, tak tady máte to dítě, tak

se nám o něj postarejte, ale my pro to neuděláme nic, a ještě takový ten nabubřelý přístup, že nezdravím ty, kteří nejezdí Vovkem, tak já su úplně, to úplně popírám tady to, prostě to nechcu, takže tady jsem, ani mě to nenapadlo, nikdy jsem to nevnímala, jako že je to soukromá škola, která by mohla sdružovat takovejto typ rodičů a vopravdu to tam tak není. Jako tam se, tam jsou všichni úplně stejně normální, my se všichni znali z paneláku. My jsme taková prostě podobná skupina lidí.

20 minut

T: Už si tiež načrtla ten vzťah s učiteľkami, ktorý ako znie jako priateľský, som to dobre pochopila. Ako je to s managementem školy? Jsi v nějakom kontaktě s nimi?

R1: No tenkrát jsem to řešila vlastně s paní ředitelkou, abych mohla vstoupit vůbec, tak jsem s ní měla myslím dvě jednání, byla velice vstřícná, ale řekla bych, že je to člověk, který je mezi mlýnskými kameny typu ekonomické zájmy školy a nějaké politické fungování tady právě s městskou částí Brno-Bystrc. Takže já popravdě úplně jako jí nedůvěřuju a není to člověk, kterýho bych si jako spárovala tahle paní ředitelka=škola, prostě je to jako, ona vystupuje, ona působí tak, ale možná jí křivdím, já jsem se s ní viděla čtyřikrát v životě, ale prostě nesedí mně úplně přesně k tomu obrázku té školní učitelky, se kterou já mám osobně zkušenost. Já mám zkušenost vlastně se dvěma, plus dvě asistentky, a ty jsou jakoby na jiné úrovni. A teď jenom pardon. ((zvonění mobilu))

T: Tak my jsme se bavily o paní ředitelce, povedala si, že si ju moc neztotožňuješ

R1: S tou školou, s charakterem té školy, ale je možné, že jí jako křivdím a další věc je, že vlastně zřizovatelky té školy už jsou dvě výrazně starší dámy, které mají nějakou svou prostě představu, kterou ona musí jako pedagogická ředitelka naplňovat, takže její role není určitě jednoduchá a přesně jako vybruslit třeba tady s panem starostou není jednoduchý, takže svou roli plní určitě dobře a jí se teď výborně podařilo, si vlastně, zatraktivnila ten program Začít spolu pro šikovný mladý holky z pajdáku, který se potom vzájemně takhle natahali, takže jí teďka ta nová generace, co tam má, tak to jsou úžasný holky, jo. A to si myslím, že je její největší benefit a zásluha, že naše paní učitelka Markéta je už několik let lákaná, aby učila v Labyrinthu, kde by měla úplně jinačí peníze, úplně jinačí možnosti, ale na druhou stranu ona strašně oceňuje ty možnosti, který tady ve škole má, že si to úplně tvoří podle sebe, má tady velkou svobodu a paní ředitelka na ni hodně spolíhá, dává jí úplně volné ruce ((hovor se třetí osobou)), a to je velká výhoda paní ředitelky, že se jí to povedlo, to pro ty ženský udělat atraktivní, a ony opravdu se, je tam krásná obroda těch mladých učitelek.

T: Takže to stojí na mladých učitelkách teraz?

R1: Teďka opravdu, ona myslím ta Markéta se stala i zástupkyní ředitele a jsou tam asi čtyři nebo pět mladých učitelek. Jedna už je, ta Neluščina už je, tak ony taky odcházejí už na mateřskou, určitě i ta Markéta odejde na mateřskou. Prostě vzaly si školu za svůj a je to moc pěkný, Neluščina paní učitelka už je dva roky na mateřské a furt sem jezdí, bere si děcka, když byly na distanční výuce, tak si dělali lesní pátky, že se dycky s tím mimčem, jako přijela z Olomouce a byli tady spolu. Je to hezký no.

T: Cestovala z Olomouce za dětmi?

R1: Ona se přestěhovala do Olomouce a ona třeba jednou za týden nebo jednou za 14 dní za nima přijede normálně. To je úplně...

T: To je učitel, co má rád děti, že?

R1: Ano, ona jim říká moje děti. ((smích))

T: Ako to máš ty ako rodič smerom k škole? Akým spôsobom zasahuješ do dění v škole, akým spôsobom nějak ako prostě prispieváš?

R1: No (2) Ani bych neřekla, že nějak přispívám, vždycky když se něco organizuje nebo to, tak se vždycky všeho účastníme, vždycky jako rádi se přijdeme zapojit a já nevím, když jsme chtěli něco zorganizovat, nějaký překvápko pro paní učitelky nebo něco, tak to jsem zrovna většinou já s jednou holkou, co to vykopneme a vymyslíme a organizujeme rodiče, ale to bylo i v Safirce, to je myslím můj úkol úděl. Ale třeba právě v rámci toho jakoby zapojování do toho vzdělávání, tak můj muž tam třeba byl, že jim vymyslel, že jim bude vykládat o Sluneční soustavě, tak si nachystal takovou prezentaci, a prostě jedno dopoledne měli Vesmír a on, byl to jeho Vesmír a já jsem tam asi s nima nic nedělala, já jsem tam s nima možná byla párkrát na nějakým venkovním dni, když jsem byla ještě na mateřské, že jsem vzala Teička, no ale teďka nic. Teďka mám v plánu, jak jsem začala pracovat na Antropologii na Přírodovědecké fakultě, takže zkusíme vymyslet nějaký jako propojení věda, a až se to bude nějak jako hodit do, tak to určitě zkusíme nabídnout.

T: Tak čo ti já tu vysvetlujem o akademických tých vizích?! ((smích))

R1: Nene, já jsem tam chvílku a su čerstvá a su jako administrativní pozice, takže já právě jsem Alenka v říši divů, jak to na té akademické půdě funguje, jo. ((smích))

25 minut

T: A ty si mi zorganizovala i tieto rozhovory s rodičmi, že ty si prostě ta taká duša, ktorá organizuje ľudí. Prečo je to pre Ťeba dôležité? Právě si hovořila, že i ve škole se tak ako angažuješ práve v tej oblasti, organizuješ rodičov.

R1: Protože vždycky to musí být někdo, kdo to nakopne, většina lidí je za to potom hrozně ráda, že jo? Že se něco takového odehraje, ale spousta lidí na to nemyslí, nebo nemá čas nebo

si třeba řekne „Von by mi nikdo nevodpověděl“, tak já to vždycky vykopnu, a pak mám spoustu nadšených reakcí a vždycky je z toho nějaká skvělá akce. Jedeme o víkendu na kola, v neděli Nelina třída, takže vždycky je to někdo, kdo to musí zorganizovat. ((hovor ke třetí osobě)) (12)

T: Ja tu mám ještě otázku na....., ale nieviem či Ti budě dávat zmysel, keď už si mnohokrát to naťukla, že vlastně součást'ou života ve škole je společenstvo. Ako to společenstvo vidíš a vnímáš ty?

R1: Tak každá třída si to společenstvo vytváří jakoby, tu duši tomu vnukne učitel a asistent a podle toho, jak oni to nastaví, tak takový to společenství potom je. A teďka třeba vnímám ten rozdíl mezi tou jednou třídou a druhou třídou, co tam máme obě dvě děti, že každá ta třída funguje jinak a fakt to hodně vychází od té učitelky a od paní učitelky a je spousta krásných drobností, který to dělají, můžou to dělat tak pěkný, třeba ten příklad, co jsem ti říkala, že stojí před třídou a každého rodiče prostě rukou přivítají. To je taková blbost, ale málokoho by to napadlo, ale vlastně každého to tak hrozně potěší, my jsme od tam odcházeli všichni s takovým jako citrónem, ty naše ženský, vony nás mají taky rády. Takže jo a společenstvo rodičů je taky fajn samozřejmě se vždycky vytvoří nějaký kliky i podle toho, jak děti si spolu hrajou, děti si spolu rozumí nebo jak to zrovna prostě si sedne, takže my tam máme takový jádro nevím osmi rodin, kteří se vídáme častěji než třeba se zbytkem třídy, ale teď si myslím, že ten koronavirus to právě trochu jakoby zpřetrhal, zvlášť u tech mladších ročníků, třeba prvňáčci si myslím, že letos neměli vůbec možnost si nějaký kolektiv a nějaký vazby vytvářet, ale jakmile to jen bude možný, tak škola zrovna je ta škola, která to bude velmi podporovat, takže si myslím, že se jim to jako vynahradí, že v rámci těch prvních pěti let to stihnou, no.

T: Stíháš byt' v dvouch společenstvach a keď Teoško pojde budeš v troch společenstvach?

R1: Jo, asi je to pokaždý jinačí, nám se to zrovna hodně sešlo tak, že máme hodně rodin stejně staré děti, to znamená, že je spojujeme i tu druhou třídu, i tu čtvrtou třídu a oni zase nám tak vychází vstříc, že třeba dělají vzdělávací programy, kde vezmou druháky a čtvrtáky, takže oni jdou společně zase, jo?! Prostě je to fakt taková bandička, kde se znají ti sourozenci mezi sebou a tím, jak je to malá škola, děti se znají prostě jménem a jo, myslím si, že jo. Uvidíme, jak to bude u Teuška, tak teďka třeba v Safirce to vnímám, že jsem mnohem míň přítomná, to je tím, že pracuju, jsem předtím nepracovala, že jo, tak jsem ve školce byla mnohem, mnohem víc a Teošek teďka je samozřejmě prostě tam jako třeba dýl v té družce, von je tam rád, a pak ho jenom vezmu a jdeme pryč, protože zase honíme kroužky a tak, ostatní děti, ale to je prostě

úděl vícečlenných rodin. Mladší děti už potom nemají tolik té intenzivní, jako toho vstupu těch rodičů, ale myslím, že je mu dobře, že tam má víc svobody.

T: A on tam vyrastl, že? On bol odkojený na Safírce, takže pre něho to vůbec nebol nějaký náročný prestup z rodiny do Safírky. (2) Tak Evi, já se eště pozriem, čo.. Ty si mnohokrát tak jako porovнала tu tradičnú školu a tu alternatívnu. V čom si myslíš, v čom si iná ako rodič dieťaťa na alternatívnej škole než na tej tradičnej? V čom si myslíš, že sa lišíš od tradičných rodičov?

R1: Možná, ale to sou takový jako generalizace, že, možná že rodič, který dá dítě na standartní školu, tak chce mít tu jakoby tu jednodušší cestu, že si řekne „Tak jako je to spádová škola, my jsme takhle vyrostli a taky jsme to zvládli, tak to taky zvládnou“, a já díky tomu, že mě ta Safírka takhle namotivovala, hlavně ten Oskar, to co se nám stalo, tak mě vlastně ukázalo, že nejjednodušší cesta nemusí být ta nejlepší, a že já ji nechci, protože existuju i jiné cesty, takže asi můj, když to fakt budu generalizovat, tak jako rozdíl mezi mnou, jako rodičem dítě-, rodičem, kterej dal dítě na soukromou školu a ne na tu, na klasickou, je to, že jsem ne zvolila tu nejjednodušší a nejpřímochařejší a nejlevnější variantu, ale prostě jsem nad tím dumala, vobcházela jsem si možností a vybrala jsem si tu, kterou jsem považovala pro své dítě za nejlepší. Ale věřím tomu, že pro mnoho rodičů, který dalo děti na klasickou základku to byla ta nejlepší cesta. To vůbec jako neshazuju, ale pro nás to nejlepší cesta určitě nebyla.

30 minut

T: A prečo, tiež jsi to už spomenula, ale prečo si myslíš, že tato škola je vhodná právě pre Tvoje děti, přitom každé je iné, že?

R1: Jo, jo, je možný, že pro Oskárka třeba vůbec tady ten způsob vzdělávání není tak úplně jednoduchej, protože on (2) proti Nině není vůbec tak bystřej, není bystřej. On má ve spoustě věcech je pomalejší, těžkopádnej, na spoustu věcí potřebuje strašně moc času, některý si není ani schopnej zapamatovat, ani kdyby mu je člověk zopakoval stokrát, on má prostě problém s krátkodobou pamětí, je to dost možný, že prostě mu chybí prostě ta mozková hmota, která tam je, takže ty spoje, který se naspojovaly, tak jsou delší, nekvalitní, takže pro něho naopak, když jsme třeba byli minulý rok, jak byl lockdown, já jsem vlastně ještě byla na mateřské, tak jsem měla možnost se mu mnohem víc věnovat, a protože nejsu, teda nejsem učitel Začít spolu, takže jsme spíš spolu drilovali a on udělal strašný poskok ve výkonnosti, protože prostě jsem každý den s ním psala, každý den jsem s ním počítala ty jednoduché příklady a on udělal velký skok. Kdežto když je v rámci tady toho jako různorodýho vzdělávání, tak on plave za těma spolužákama, oni jsou mnohem rychlejší a tím, jak hodně spolupracují ve skupinkách,

tak si ty věci udělají a on se tak potácí za nima. Je možný, že co se výkonu týče, kdyby on byl na klasickém frontálu a měl by k sobě asistentku, který by seděla vedle něj, jak sedím já, a věnovala se mu, tak by možná líp psal, líp četl, líp počítal, ale to vůbec neznamená, že by prostě, za prvé on má prostě radost z té školy, to je úplně úžasný, von jde do školy rád, von se tam těší, z té školy odchází nadšený, takže to že prostě ve srovnání s výstupama stejně starýho dítěte na klasické škole je Oskar určitě níž, jo?! Ale to i teda za svýma spolužákama je níž, takže pro něj je tenhle vzdělávací systém náročnější, protože právě není tak tvůrčí, je to pro něj těžký se z tak zajímavých projektů se v nich třeba udržet, jo?! Kdežto Nela, to je přesně pro ňu, ona je nápaditá, tvůrčí, často vede jakoby ten tu skupinku tech dětí, že když si rozdělují úkoly, tak je taková, že je to učí jako, tu spolupráci, prostě pro Nelu je to ušíťý úplně úžasně. Problém bude možná to, že nejsou zvyklí na nějakou, na tlak, na výkon, to vůbec nejsou. Když mají nějakou písenu, tak je to většinou hrozně jednoduchý a jsou na to hrozně dlouho dopředu připravovaní a je jich málo v průběhu. Nikdy nebyli vedeni k nějakému srovnávání, což jakákoliv společnost je srovnávací, takže oni jakmile dojdou do páté třídy a budou chtít třeba dělat přijímačky, nebo v osmé, deváté, to je vlastně jedno, tak budou myslím docela dost v šoku, že vlastně mají absolvovat v nějakým časovým úseku test, to si myslím, že bude jako velkej problém, jsem s nima zkoušela nějakou, nějakou matematickou olympiádu a byla jsem úplně šokovaná, že vlastně jí to strašně dlouho trvalo než si přečetla zadání, než vůbec jako pochopila, co se po ní chce, protože oni vůbec nejsou zvyklí takhle pracovat. Takže to mě trošičku jako člověka, kterej prošel klasickým vzděláním trošku leká a děsí, ale na druhou stranu vidím spoustu těch pozitiv, který jsou s tím spojený, že třeba oni opravdu se učí spolu furt řešit problémy a komunikovat je a rozdělovat si úkoly, prezentovat před tou třídou to, ta co skupinka jako vymyslela, dosáhla, takže takový ty soft skills budou mít na vysoké úrovni a takový ty schopnosti prostě zapnout a naučit se rychle něco, co je potřeba nebo pod stresem něco v časovým nějakým režimu to bude možná výrazně těžší. Je otázka, jestli třeba po páté třídě nebo po sedmé třídě nedat Nelu někam jinam, aby si zkusila jakoby připravit na to, na střední školu jinak než z této školy, ale jako start, si myslím, že to je skvělý právě proto, že jim to zanechalo takovou tu radost a zvědavost, kterou mají ve školce, protože šak to víš, v klasické základce, děti většinou do první třídy nastoupí nadšeně a za dva měsíce se jim tam vlastně nechce, a jsou zklaslí, a některý plačou, některý bolí břicho, některý to, a naše děti chodí do školy nadšeně, protože je to furt hrozná zábava. Když jsem se ptala Oskara „Oti, a co Tě nejvíc baví na škole?“, tak mi říkal „no ty centra“, já říkám „a proč, Oti?“ „no protože si z toho mnohem víc odnesu, mami“, a von to teda myslel materiálně ((smích)), že dneska mě tady mi tady vyrobil, pletl koberec, udělal si tkalcovský stav a upletl mi koberec,

tak to je to, co jako myslel tím, že si odnese z těch center, ale prostě je to různě-, oni mají témata řemesla, to mají i průřezový RVP zřejmě, to mají i jiné školy, jenomže jiné školy si řeknou, tak řemesla jsou kožedělná, potravinářská a to. Tak ty děti si to jako, ale naše děti mají týden potravinářských řemesel a oni vaří pivo, porcujou prase, dělají-, tloukli máslo, pekli pečelíky, všechno to potom snijou, že jo.

35 minut

R1: Byli za kovářem, protože měli kovozpracující to, prostě je to, je to sen. Já su nadšená a i ((smích)) tou učitelkou, jo, to není jako jen školou.

T: Porcujú prasa?

R1: Oni měli prase, který měli nastříhaný, jakože na části, víš si museli nastříhat ty, panenka, a já nevím co, skládali si to jako puzzle, no jako všechno možný.

T: ((smích)) Jasně, já sem si představila ozajstné. To naše děvčata by se nervovo zhrútily. Určitě! ((smích)) U nás sa ako neubližuje ničomu. [jasné] Teda keď tak pekne o tej škole rozpráváš, na čo má ta škola Tvoje děti pripraviť? Čo jim má dať?

R1: No zase to zopakuju, radost ze vzdělání, žádnou obavu z toho se ptát a přiznat si, že to nevím, a že se to chci od někoho dozvědět a schopnost (2) vycházet s ostatními, i když to není vždycky jednoduchý a postupovat společně k nějakému cíli, (3) sebehodnotit se, to na klasické základce vůbec není a tady to třeba je někdy formálnější, ale prostě vedou děti k tomu, že mají být schopny ohodnotit si svoji práci a prezentovat to svoje sebehodnocení, být schopni si to nějakým způsobem argumentovat, takže to jsou věci, který, no já říkám, ty soft skills. Prostě jsou tady v podstatě nejvíce jako podporovaný.

T: Tak Evi, ako mnoho oblastí sme pokryli. Viacmeňej zme prošli skoro všetky moje otázky, je ale niečo, čo som ja ako nepostihla v tých otázkách, čo si myslíš, že by som mala vedieť o rodičoch ze školy?

R1: O rodičích (7) O rodičích čoveče, ani mě nenapadá, protože si myslím, že jako klasický rodič ze školy je rodič, kterej jako chce něco jináčího než je klasický vzdělávání, chce mít možnost jako do toho vstupovat a chce jakoby být součástí toho, toho krásného procesu, a aby to bylo právě jako takový jako pozitivní, že to není jakože škola je přece nutný zlo, to určitě ne, ale (5) nevím jestli jsme něco nezmínily. Možná teďka poslední dobou i taková jakoby nechuť k tomu právě gymnaziálnímu vzdělávání. Víš jak, já jsem to vždycky tak brala, já jsem tím taky prošla, že jsem z páté třídy šla prostě na gymnázium, protože na základce, prostě byly chytrý děti, hloupý děti a my jsme nechtěli zůstat přece s těma hloupejma, a už mě to nestačilo, ten způsob, takže mě dali naši na gympl. A tady, když to tak zvažujeme, tak určitě budou zase nějaký rodiče, který budou děti chtít dát na gymnázium, protože třeba jejich

starší dítě už na gymnázium chodí, ale vlastně nejme v tom úplně tak jako za jedno a děti, který jsou považovaný za jakoby velmi zdatný v rámci třeba té Nininé třídy, to už je čtvrtá třída, tam se už o tom jako můžeme bavit nebo už je to téma u nás, u rodičů. Tak v podstatě o gymplech neuvažují, protože je ještě nechcú vystavit tomu drilování, nechcú je připravit o takovou tu hravost a dětskost, která je s tím spojená a vlastně jsme s tím spokojeni a myslíme si, že na tom gymplu to bude tak strašně jinej ten proces vzdělávací, že vlastně to ještě nechceme, že možná od sedmé třídy, ale už je tady větší tendence, jakoby spíš aby ty děti spolu zůstaly a šly dál, tady tím, prostě zůstaly ve škole, což dřív nebylo, protože dřív školek byl, že jo, jen do páté třídy a pátá třída se hodně věnovala jako drilování na přijímací zkoušky a oni potom měli docela dobrý výsledky, jako že se docela dost dětí dostávalo, tak letos, to je teda zas způsobený tou korunou, odchází teda docela dost málo dětí na gympl, zůstává tam přišerně moc děcek, což voni na to nejsou vůbec kapacitně nachystaní, tak je jako otázka, jak to jakoby zvládnou, já o tom druhým stupni nejsem moc přesvědčená, jak to jako škola umí, protože je něco jinačího dělat Začít spolu pro první stupeň a něco jinačího je druhostupňovou látku formou Začít spolu, to jsem zvědavá, jak to jakoby bude. Takže já jsem k tomu trošku jako skeptická, ale na druhou stranu jakoby to nadšení těch rodičů, že by ty děti spolu zůstaly a šly spolu dál, je docela dost velký, což mě překvapilo a mile překvapilo, takže je možný, že vlastně takový ty útky na ty gymply ani nebudou. Jo a další věc, v podstatě často na klasické základce jsou opravdu ty děti, který mají nějakou buď asistentku nebo nějaký jako problémy, tak jsou fakt jako braný jako někdo, kdo je vobtěžuje a tady, vlastně Nela má ve třídě Kubu, kterej je ale hrozný obohacení tý třídy, voni to tak jako berou, vždycky řeknou „Kuba je takovej, Kuba je makovej“, ale není to tak, že by byl Kuba někdo, kdo je vobtěžuje. Je to prostě součást tý třídy a je to super.

40 minut

T: Ako ho oni zvládajú, pretože já jsem toto ako v Safírke mala trošičku problém, my zme mali tam jedneho chlapčeka, ktorý bil ostatné děti a já som teda jako němala pocit, že je to dobre zvládnuté.

R1: To právě záleží, jak to taky, dítě od dítěte. Jak je dítě agresivní, tak si myslím, že to je pak strašně náročný pro tu asistentku, protože může být sebelepší asistentka a stejně ho neuhlídá. ((povzdech)) My naštěstí nemáme, tak jako náročnej, náročnýho toho kluka a u Oskárka ve třídě není vůbec, vlastně Oskárek by měl být to dítě na asistenta, si myslím, sice není na něho napsanej, ale myslím si, že on by ho nejvíc potřeboval, ale určitě to hrozně závisí, jak to prostě, jak k tomu přistoupí ta učitelka a ta asistentka, a jak to prezentují těm děckám, protože je špatně to dělat, jakože on je ten špatnej, protože on za to nemůže a musíme se

naučit s tím všichni fungovat, ale na druhou stranu nikdo nesmí nikomu ubližovat, nikdo se nesmí v té třídě cítit jako ohrožovaněj, že jo?! To je jako samozřejmě strašně těžký vyvážit, ale já teda velký zastánce inkluze a jsem ráda, že jsem na škole, která to jako podporuje a vždycky se za to budu bít. Myslím si, že asistenti jsou prostě skvělejší krok kupředu, a pokud je seškrtají, tak je to největší chyba českého školství, protože věřím tomu, že náš Oskar, věřím, že náš Oskar, kdyby byl na klasické základce, kdybychom opravdu jeli na standardní základku, tak by strašně trpěl, byl by vystrnaděnej z kolektivu, přitom on je skvělejší, ale je super radostnej, ale zase ty emoce umí i ty nešťastný dávat najevo. Kdyby se mu děti smály, učitelka by mu nepomohla, takže já jsem jako opravdu zastáncem toho, že když je tam někdo, kdo jim to umí dobře mediovat, tady ty situace, tak je to ku všeobecnému prospěchu a dítě typu náš Oskar, on dozraje, on prostě ovládne svou inteligenci, potom ty projevy nedostatečný, jak to emoce momentálně nemá zvládnutý, ale kdyby ho už od první třídy někdo takhle izoloval, tak jako se ty cesty takhle rozejdou, že jo.

T: Tys ešte hovorila o tých gymnáziách. Máš nějaké informácie o deťoch, ktoré prešli celým, aj prvým, aj druhým stupňom z školy, ako sa vlastne potom uchytia v tom, na ten štandardný systém?

R1: Oni zatím nejsou v podstatě děti, který by vyšly první i druhéj stupeň, protože ten druhéj stupeň je otevřenej teprve třetí rok, myslím, takže teďka jsou osmáci teprve, ale máme docela dost rodičů známých, kterých jejichž děti po páté třídě musely někam vovedít, když ještě nebyl ten druhéj stupeň a docela dost jich šlo na gymply, tam právě ta úspěšnost byla docela vysoká, některý šly na základky, a v podstatě jakoby reakce byly takový, že děcka se strašně těšily, že budou ve známkování, strašně se těšily na známkování, i naše Nela se těší na známkování, oni se těší na normální věci, který na té své škole nemají a my oceňujeme, že je nemají a oni po nich touží, oni se těší na zvonění, na známkování, na to, že hodina bude mít pětáctyřicet minut, prostě úplně na takovýty trapnosti, jo?! Ale ředitelka říká, že děti často naráží na těch jinejch jako institucích na to, že jsou hodně zvyklý mluvit a nebývá to přijímáno úplně jako s povděkem, že učitele to berou jako nevychovanost a děti na to naráží, protože byly zvyklý jako furt konverzovat a já si myslím, že budou narážet na to, že nejsou zvyklý makat, ale to je možná zatím můj přístup. Já nejsem fakt schopna úplně posoudit, jestli to kvantum informací, který oni nasajou takhle odpovídá nebo neodpovídá kvantu informací, který děti jiný nasajou takhle, jo?! To se prostě uvidí, s tímhle zkušenost zatím nemám, ale jako znám víc rodin, jejichž děti jsou normálně na osmiletých gymnáziách, třeba i na Jarošce, ale to zas může být případ, že to bylo super chytrý děčko, to já jako nejsem schopna posoudit.

T: Tak ako často se uvidí.

R1: To se, to uvidíme. Jako na Nelušce vidím, že se nerada učí, jako takovýto „Jéžiš úkol“, oni úkoly moc nemají, ale když ho má, tak to ještě vokecá, a když byla ta distanční výuka, já jsem po ní chtěla právě, aby trošku jako zamakala a vodpoledne měla volno, to ona neumí, ona neumí si prostě sedn-... Ale zase to může být i její přístup, protože kámoš její, Šíma, z ulice, měl vždycky v jednu hodinu už hotovo a už jen obepisoval, kdo jde hrát floorball a Nela prostě do osmi seděla nad tím, nad tou výukou, jo.

T: Tak hej, naša děvčata tiež Safírku úplně inak zvládaly ako iné deti, že?! Takže to je naozaj dieťa od dít'at'a.

R1: Jo, určitě. Nedá se generalizovat, ale jde tak spíš o přístup té školy vůči těm děckám a těm rodičům.

T: Já by som teda chcela vtiahnuť do týchto rozhovorou i tatínkum, lebo vetšinou keď vetšinou oslovíme rodičou, tak sa ozvou maminky, tak sú na škole taky nějaká skupinka aktivných tat'ků?

R1: Jo hele, určitě. Jako můj muž si s Tebou podle mě klidně popovídá a určitě, když napíšu, tak v té naší skupině z Nininých spolužáků, tam určitě jako, vím i o rodičích, třeba ten táta zase jeden vykládal o včelách, že měl jako přednášku o včelách, takže kdybys chtěla, tak to můžu zase jako dát do kupy seznam kontaktů, napsat jim a já si myslím, že se z toho určitě dva tři vyloupnou.

45 minut

T: Super, eště potom možno vás trošičku oslovíme, ak bude niekto ochotný ako skupinovější, čo jsme chceli povodně, čo bolo ale náročné, ak by se nám povedlo.

R1: Ale to už teďka bude jednodušší, ale.

T: To si právě hovoríme, že keď jsme si sadly někde na zahrádku na kávu, ako se čtyřmi vámi maminkami, že by to šlo.

R1: Určitě, už by to bylo určitě jednodušší, buď tady na zahrádce v tom v, anebo klidně můžeme i takhle v parku si sednout zase neformálně, protože třeba u nás na té Šťouračce je velký hřiště, kde se děcka jako zabaví a my můžeme si tam sednout nebo na Kamechách, oni jsou většinou Bystrčáci a teďka, když už děcka mají i kroužky, tak je to jednodušší, protože tenkrát, že jo, zaprvé se nic nemohlo a měli jsme všichni děcka na krku, práce, a potom odpoledne dělat školu, to bylo prostě strašně náročné období. Však víš, nemusím to opakovat.

T: Tak to je poslední otázka. Povedz, ako si zvládala online výuku ako matka?

R1: Hele, dokud jsem byla na mateřské, což bylo minulý jaro, tak to byl sen, to jsme si strašně užili, jsme se prostě zavřeli na chalupě, Martin pracoval a my jsme s dětma si užívaly krásy přírody a do toho jsme měli školu, která ještě nebyla, nebrali jsme to moc povinně, prostě tak

nějak jsme si dělali, co jsme si dělali. Samozřejmě, jak to teďka na podzim bylo zas a už to mělo jistá pravidla, ta distanční výuka a už se požadovaly ty výstupy a výsledky a tak a já jsem už začala chodit do práce, tak to teda bylo výrazně náročnější, ale zase škola k tomu přistoupil výrazně jinak než spousta klasických škol, že měli jenom dvě hodiny týdně, hodinu a hodinu jako online výuku, rozdělení děti na půl, takže měli vlastně vždycky 12 dětí, a pak měli takhle rozdělenou angličtinu, takže měli tři dny za sebou jakoby online hodinu, ale vopravdu 60 minut, a jinak k tomu dostávali balík týdenních úkolů, který měli rozvržený a mohli si to dělat, jak chtěli, ale měli to rozvržený, aby každé den jim to vycházelo přibližně na čtyři úlohy, co mají splnit a oni si to odškrkávali, co v rámci toho týdne udělali, když to udělali, tak to odeslali paní učitelce a dostali zpětnou vazbu. Takže to bylo hodně záleželo na nějaké jako vnitřní motivaci těch dětí, někdo si to udělal, ten Šíma měl ve středu hotovo, čtvrtek, pátek měl volno. Naše Neluška si to někdy táhla až do víkendu, jo, že prostě to nějak nezvládala. A naše děti, teda Oskárek úplně, vlastně poprvé, my vůbec nemáme technologie, takže von si vlastně poprvé sedl před počítač a měl k dispozici myš, kdybys viděla ty, no nevím, ale jestli si to umíš představit, ale ještě on je levák, a ještě nešikovnej levák, jo mu ty ruky úplně nefungují, von s tou myší, hledal ten ten, teď se u toho ještě hrozně radoval, von má takový to motýlí radování, jo, že je u počítače. Ježíš, no spoustu věcí bylo humorných, spoustu věcí bylo strašně vyčerpávajících, já už jsem si potom, posílala jsem té Markétě dycky „Markéto, toto nedáme, nedá se nic dělat“ a voni jsou fajn „ Co uděláte, paní Suchánková, co zvládnete, zvládnete, co nezvládnete, nezvládnete“, takže jsme k tomu přistupovali zase takovým tím, není to striktně daný, no tak holt to neudělá, holt nebude mít ty stejný perfektní výstupy jako mají vostatní, prostě ne. Neluška si todlencto řešila už komplet sama, té jsem kolikrát jsem vůbec nevěděla, jsem se zeptala „Nino, tenhle týden, odevzdalas to všechno?“, jsem se podívala na ten seznam, jestli to má odškrtaný nebo ne, na tu jsem vůbec neměla energii, ta si to naštěstí zvládne si po svém, ale Oskárek teda vyžaduje, protože je nesamostatnej, vyžaduje ke všemu jako „ Mami, a jak a co“, on si přečte zadání a nechápe to, člověk mu furt musí dělat toho asistenta, furt jo, a když ho nemá neudělá nic, takže to bylo jako energeticky dost náročný, ale tak snad jsme to nějak zvládli. ((smích)) Relativně s čistým štítem, nerozvedli jsme se s manželem, to já vždycky říkám.

T: To zme viacery zažily, si myslím. Náročné chvíle malo viacero rodín.

R1: Právě, právě, takže..

T: Dobře, myslíš, že zaznelo všetko od t'eba ako maminky ze školy?

R1: Já myslím, že jo.

T: Já ti moc ďakujem za rozhovor, já budu rada s t'ebou pokračovat ďalej, ale toto už vypnem